

Megfelelő rubrikákkal és nyomtatott feliratokkal ellátott gyülekezeti könyvet a kiadóhivataltól lehet rendelni, jelentési könyvnek megfelelő minden tartós kötéssel ellátott füzet.

II. Jelentésmisszióterület jegyzőjének.

Minden negyedévben köteles a jegyző a misszióterület jegyzőjének, vagy aki ezzel a közgyűlés által megbízott, a gyülekezet állapotáról szóló jelentéseket kitöltve s a bizottság által ellenőrizve beküldeni. A jelentési formulákat a gyülekezeti jegyzőnek a misszióterület jegyzője két példányban küldi meg. A jelentőlap kitöltéséhez szükséges különböző adatokat a jegyző a gyülekezet többi hivatalnokától nyeri. Ezen jelentésnek tartalmaznia kell:

- a) a tagok számát az utolsó jelentés alapján.
- b) az újonnan felvettek nevét és a felvétel keltét,
- c) elbocsátásokat, az elbocsátott nevével s az elbocsátás keltével,
- d) a jelen taglétszámot (az utolsó évnegyed végén),

e) a gyülekezet életében előforduló egyéb eseményeket vagy határozatokat. Továbbá tartalmaznia kell a befolyt tizedet s egyéb adományokat, a szombatiskolai jelentéseket, a misszióegyesület, a szegénypénztár és az ifjúsági egyesület kimutatásait. Továbbá azon tagok neveit, akik úrvacsoránál fontos ok nélkül távolmaradtak, továbbá azokat, akik tizedet nem fizetnek. E célból a megfelelő rovatokat kell kitölteni. Az így kiállított és a bizottság által alaposan átvizsgált jelentéseket a gyülekezet elöljárója és jegyzője aláírja s elküldi a misszióterület jegyzőjéhez. Mivel ezen adatok alapján állítják össze a statisztikát, fontos, hogy a jelentések hibátlanok legyenek. A második példányt letéttik a gyülekezet levéltárába.

III. A távoli tagokkal való levelezés.

szintén a gyülekezet jegyzőjének feladatát képezi. Távoli lakások, melyek rossz közlekedési utak mentén fekszenek, gyakran képezik az okát annak, hogy sokan nem látogathatják rendszeresen a gyülekezetet.

Fontos, hogy a gyülekezet ezekkel állandóan fenntartsa a baráti összeköttetést, hogy a távollakó tagok érezzék, hogy testvéreik szeretettel gondólnak rájuk. A megfelelő felületet kívánatos a gyülekezetben nyilvánosan is felolvasni, hogy az egész gyülekezet tudomást szerezzen az illetők felkiállapotáról s szükség esetén érettségimádkozhassanak. Fontos ezt tudniuk különösen azoknak, akik leginkább ki vannak téve Sátán kísértésének. Ha a gyülekezet jegyzője hűségesen kezeli hivatalát s ha a sokoldalú munkát Krisztus szellemében végzi, nagyban hozzájárul Krisztus testének építéséhez. Ifj. 4, 12. A pontos és mindenre részletesen kiterjeszkedő jelentések rendkívül sok utólagos kérdézőkördést takarítanak meg s világos képet nyújtanak a gyülekezet s általában az egész munka állapotáról az első pillanatra, úgy hogy a kicsiben való fáradozás gazdag megtülatmálásban részesül. Máté 25, 21. Az Úr áldása legyen ezen hivatalok betöltőin, hogy becsületes munkát végez-hessenek. (2. Tim. 4, 5.) „Akinék hivatala van, úgy töltsé azt be, hogy Isten dicsőíttessék mindenkiben a Jézus Krisztus által, aki a dicsőség örököké, ámen!” *Volgot M.*

„Evangéliumi munkás”

Megjelenik negyedévenként.

Kiadja:

A vallásos iratok nemzetközi kiadóhivatala
Budapesten.

Szerkesztőbizottság:

Huenergardt J. F., Zeiner A., Kessel F.

Felolvasó szerkesztő: Huenergardt János

Hornánszky Viktor, Budapest

Evangéliumi munkás

„Mindénik az ő jutalmát veszi az ő munkája szerint” 1. Kor. 3, 8.

XIII. évfolyam.

Budapest, 1920.

2. szám.

Megjelenik minden negyedévben.

Tartalma az 1920. második évnegyedére.

Kéthetenkénti imáorák és misszióorák programja. — Különfélék.

Imáorák 1920. második évnegyedre.

(A nagy orros lábnymában White E. G. testvérmónktól.)

Mikor másokkal érintkezünk.

Imáora 1920. április 10-én

„Egymás terhet hordozzátok és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét.” Gal. 6. 2.

Az emberekkel való érintkezés mindenkor önralmat, belátást és részvétet követel tőlünk. Annaira különbözünk egymástól nevelés, szokások és tulajdonságok tekintetében, hogy az életben minden dolgot más és más szempontból szemlélünk. Itéleteink különbözőnek egymástól. Az igazságról alkotott felfogásunk, hogy milyen életmódot folytassunk, sok tekintetben különböznek. Nincs két oly ember, megegyezne egymással. Minden ember más és más megpróbáltatáson ment keresztül. A kötelezettségek, melyek az egyik ember könnyűeknek talál, a másikra elviselhetetlen terhet hárítanak.

Az emberi természet oly gyenge, annyira alá van vetve a tévedésnek, hogy minden ember elővigyázatos legyen a tiszteletadásban, mellyel a másoknak tartozik. Mi sohasem tudhatjuk, hogy milyen benyomást gyakorol el-

járásunk a másik ember lelkiületére. Ránk nézve tán közömbös, hogy mit mondunk és mit cselekszünk. De ha szemünk megnyílnának, úgy látnánk, hogy összes sikereink, akár a jó, akár a rossz tekintetében azoktól függtek mindig.

Tekintettel fenni a megterheltekre.

Sokan oly kevés terhet hordtak életükben, szívük oly kevés aggodalmat állt ki, mások érdekeben oly keveset álltak sorompóba és oly keveset szenvedtek, hogy meg sem tudják érteni azoknak a munkáját, akik igazán súlyos terhet hordnak. Ép oly kevésé érték meg ezek terhet és munkáját, mint amily kevés sejtelve van a gyermeknek arról a teherrel és fáradozástól, melyet az apa hord családjáért. A gyermek csodálkozik az apa aggodalmait és zavarait. Nem képes azokat megérteni. De ha majdan évek multával néki is ki kell lépni az életbe és néki is hordani kell az életterhet, akkor azonnal megéri atyja életében mindazt, ami azelőtt érthetetlen volt előtte. A keserü tapasztalatok gyaratították ismeretét.

Sok teherhordónak munkáját nem érték meg az emberek. Munkájukat nem

becsülik, miglen a halál elrabolja őket. Ha ilyenkor másoknak kell a terhet továbbinni, melyet az letett s azon akadályokkal kell nékik küzdeni, amellyel az küzdött, akkor fogalmat szereznek arról, hogy mily próbára tettett batorsága és hite. Akkor többé semmi-lyenket azelől oly előszeretettel bíráltak. A tapasztalat részvétre tanítja őket. Isten megengedi, hogy az emberek felősségteljes tisztaságukat töltsenek be. Ha tévednek, Istennek módjában áll. tévedéseiket jóvátenni, avagy őket helyükről eltávolítani. Vigyázzunk, nehogy magunknak bitovöljük az ítélet jogát, amely egyedül Isten illeti meg.

Dávidnak Saulhoz való viszonya mely tanulságot rejti magában? Saul Isten parancsára Izráel királyává avatott. Később kijelentette az Ur, hogy engedetlensége következtében elvételük föle a királyság. És mégis mily gyengédén, mily tiszteletteljesen és udvariasan viselkedett vele szemben Dávid. Miközben Dávidot üldözte, Saul király poroszlóival a pusztában ugyanabba a barlangba ment be pihenni, melyben Dávid rejtőzött embereivel. „Erre szólának Dávid emberei hozzá: Imé ez az a nap, melyről az Ur szólott, hogy azt tégy vele, ami néked tetszik . . . ám ő így szólt embereimhez: Távol legyen tőlem, hogy fel-emeljem kezemet az Ur felkentje ellen, mert ő az Urnak felkentje.” I. Sam. 24, 5-7. Az Üdvözítő is megparancsolja nekünk: Ne ítéljétek, hogy ne ítélhesetek, mert amely ítélettel ítélték, azzal ítéltettek meg s amely mértékkel mérték, azzal mérnek tínétek is.” Máté 7, 1. 2. Gondoljatok arra, hogy

a jelentés életetekről csakhamar Ur színe elé érkezik. Gondoljatok meg, hogy az Ur maga mondá: „Azért ember, nem mentheted magad senmivel, bárki légy is, ha másokat ítélsz. Mivelhogy ugyanazokat cselekszed, aki ítélsz.” Róm. 2. 1.

Imaóra 1920. április 24-én.

A sérelem megbocsátása. (Whitehead) Nem szabad megengednünk, hogy lelkünk felhábródjék valóságos vagy képzelet igazságtalanságok miatt. Saját enünk az az ellenség, amelytől legjobban kell félnünk. Nincs oly bűn amely veszedelmesebb lehetne rá nézve, mint az emberi szenvedély melyet nem tudunk Isten szent lelkének uralma alá helyezni. S egyetlen győzelem, melyet kivíthatunk, sem lesz oly becses, mint a saját magunk lett kivívott győzelem.

Ne engedjük, hogy érzelmeink oly hamar sérelem essék, hogy megbántva érezzük magunkat. Mi azért élünk, hogy lelkeket mentsünk meg s nem azért hogy érzelmeinket és tekintélyünket óvjuk. Ha igazán vágyunk lelkeket megmenteni, akkor többé nem ütközünk meg apró éjentelekben, amik a mindennapi élet bonyodalma között köztünk és embertársaink között felmerülnek. Ne engedjük, hogy másoknak róljunk alkotott vélténye, vagy irányunkban megnyilatkozó eljárás elszakítson bennünket Krisztustól s megzavarja Isten lelkével való együttünköt. „Mert miféle dicsőség az, ha büneitek folyón sújtattok, de ha jócselekedeteitekert kell szenvednetek, ez kedves dolog Istennél.” 1. Pé. 2, 20.

Ne gondoljatok megtorlásra. Amennyire módotokban áll, távolítsátok el mindazt, ami félreértésre adhatna okot. Kerüljétek minden gonosz látszatot. Tegyetek meg mindent, ami csak hatalmatokban van, hogy másokat megengeszteljétek anélkül, hogy alapelveitekhez hűtlének lennétek ezáltal. „Ha áldozatot mutatssz be az oltáron és eszedbe jut, hogy alyádfiának valami panasza van ellened, úgy menj, hagyd ott az áldozatot az oltáron és engeszteld ki a te felebarátodat s csak aztán jöjj és mutasd be áldozatodat.” Máté 5, 23, 4.

Ha türelmetlen szavakat intéznek hozzád, sohase felelj ugyanilyen szeltemben. Gondoljatok arra, hogy a nyájas felelet lecsillapítja a haragot. (Példb. 15, 1.) A hallgatás egy csodálatos hatmak adunk, rendszeren csak fokozza a félreértést. Ha azonban a haraggal szemben hallgatást mutatunk s megértést tanúsítunk, egy csakhamar áldásos hatást gyakorolunk embertársunk lelkületére.

A gáncsoskodás és sértés áradata alatt is irányozzunk lelkünket Isten szavára. Töltsé be szíveteket és lelketeket Istennek ígérete. Ha rosszul bának velétek, vagy ha jogtalanul és alaptalanul megvádolnak benneteket, ahelyet hogy haragra lobbannátok, gondoljatok inkább Isten becses ígéreteré.

„Ne engedd, hogy a gonosz jegyözön téged, inkább győzd meg a gonoszt jóval.” Róm. 12, 21.

„Ajánld az Urnak utaidat, és bizál őbenne ő majd jól intézi ügyeidet s napfényre hozza igazságodat és jo-

gaidat ragyogtatja, mint a déli nap.” Zsolt. 37, 5. 6.

„Semmi sincs úgy elrejtve, hogy ki ne tudódjék.” Luk. 12, 2.

„Embereket engedél fejünkre hágni, olyanok voltunk, mint akik tűzbe és vízbe mentek; de azután kivezettél és felüdítettél bennünket.” Zsolt. 66, 12.

Oly hamar készek vagyunk embertársainknál keresni részvétet, és vigaszt ahelyett, hogy ezért inkább Jézushoz fordulnánk. Isten az ő kegyelmében és hűségében gyakran megengedi, hogy csatlakozzunk azokban, akikben erősen biztunk, hogy így meggyőzőzön bennünket arról, hogy mily helytelen emberebbe helyezni bizalmunkat s a testet tenni a mi erősségünké. Biztunk teljesen alázatosan és önzetlenül Istenben. Ő ismeri azon aggodalmainkat, miket ielkünk mélyében érzünk, de amiket kimondani nem tudunk. Ha minden homályos és megmagyarázhatatlan, akkor gondoljatok Krisztus szavára: Amit én cselekszem, azt most nem érted, de később majd meg fogod érteni.” Jan. 13, 7.

Nézzétek Józsefnek és Dánielnek történetét. Isten nem akadályozta meg az embereket tervük keresztülvitelében, akik ellenük törték. De ő úgy intézte, hogy sminden támadások áldására és javára váltak szolgálóinak, akiknek hitét a sok veszedelem megerősítette és akiknek Istenbe vetett bizalma a nehéz küzdelmekből megizmosodva került ki.

Mindaddig, amíg ebben a világban élünk, ki leszünk téve fonák befolyásoknak. Számítalanszor leszünk kísértéseknek kitéve, hogy próbára téssek jellemünk . . . Am ha helyes lélekkel állunk velük szemben, akkor

fejlesztőleg hatnak keresztyéni erényeinkre. Ha Krisztus lakozik bennünk, akkor türelmesek, barátságosak és elnézők leszünk a legnagyobb bosszúságok és sérelmek között is.

Napról napra és évről évre győzedelmeskedünk önmagunkon, úgy hogy megszokjuk teljesen ezen hósi életet. Ez az Istentől ránk rótt feladat. De Jézus segedelme nélkül, szilárd elhatározás, megingathatatlan öntudat, folytonos éberség és kitartó ima nélkül ezt meg nem valósíthatjuk. Mindenki nek személyesen kell megvívni ezen harcot. Istennek sem áll módjában jellemünket nemessé és életünket hasznossá tenni, ha nem vagyunk hajlandók munkatársává lenni. Azok, akik kikerültek a küzdelem, a győzelem erejét és örömet is elvesztik.

Imaóra 1920. május 8-án.

Semmi szükségünk sincs arra, hogy számon tartsuk összes gondjainkat, megpróbáltatásainkat és bajainkat. Mindezen dolgok meg vannak írva az ég könyvében s a jó Isten számon tartja azokat. Miközben a keblemetlen dolgokat számon tartjuk, rendszeren megfelekedzünk azokról, amelyekkel többet kellene foglalkoznunk; így megfelekedzünk Isten szeretetéről, amely bennünket minden pillanatban körülvesz, jóságáról, melyet az angyalok is csodálnak, odaadásáról, amely arra indította, hogy egyszülött fiát feláldozza munkatársunkért. Ha mint Krisztus munkatársai érzitek, hogy ráfok sokkal súlyosabb terhek hárulnak, mint másokra, akkor ne feledjétek, hogy tirátok viszont egy oly békeesség vár, amelyet nem nyerhetnek el azok, akik

az ily terhektől irtóznak. Krisztus szolgálátában örömet és vigaszt lelhetünk. Múrtassátok meg a világnak, hogy nem eltévesztett élet az, melyet az ő szolgálátában töltöttünk.

Ha nem vagytok vidámak és örvendezők, ha szívetek nem könnyű, úgy ne beszéljétek érzelmeitekről. Ne vesetek arnyékokat mások életére. Egy hideg, napfény nélküli hit sohasem vonz lelkeket Krisztushoz. Inkább azon hálóba üzi a lelkeket, melyet Sátán a tévelygők számára sző. Ahelyett, hogy elkedvetlenedéstektől beszélnétek, beszéljétek inkább azon erőről, melyre joggal igényt tarthatok. Ragadjátok meg lelketekkel a láthatatlan dolgokat. Irányítsátok gondolaitokat azon bizonyítékokra, melyek Istennek irántatok való szeretete mellett szólanak. A hit elbirja a megpróbáltatásokat, ellenállhat a kísértéseknek s a legnagyobb küzdelemben is kitart. Jézus él s ő a mi szószólónk, minden a miénk, amit közbenjárása számunkra biztosíthat.

Nem hiszitek, hogy Krisztus becsüli azokat, akik teljesen néki élnek? Tán nem hiszitek, hogy meglátogatta azokat, akik kedvenc tanítványához, Jánoshoz hasonlóan igazságáért magányos száműzetésbe üzetnek? Isten nem engedi, hogy hű munkásai magukra maradjanak s hogy túlerővel keljen néki megküzdőienők. Az Ur értékes drágakőhöz hasonlóan őriz meg mindazokat, akiknek életük Krisztussal öbenne vannak elrejtve. Minden ily lelekről így szól ő: „Olyanná akarlak tenni, mint egy pecsétyűrt, mert téged választottalak el.“ Agg. 2, 23.

Beszéljétek az igéretekről; beszéljétek arról, hogy Jézus kész bennete-

el soha, hogy azok, akik Krisztust szeretik, őt jellemükkel akarják a világnak kinyilatkoztatni.

„A testvéri szeretet legyen köztetek szívélyes. Az egyik visellessék tisztelttel a másik iránt.“ Róm. 12, 10. „Ne fizessetek rosszért rosszal, vagy szidalmazásért szidalmazással, hanem ehelyett áldjátok inkább és tudjátok meg, hogy ti arra vagytok elhíva, hogy az áldást elnyerjétek.“ 1. Pét. 3, 9.

Imaóra 1920. május 22-én.

Udvariasság. (Whitené.)

Az Ur azt akarja, hogy minden ember jogait elismerjük. Tekintetbe kell vennünk az embereknek társadalmi és keresztyéni jogait. Mint Isten gyermekeit, mindenkit a legnagyobb gyengédséggel kell kezelnünk.

A keresztyénség teszi az embert igazán nemessé. Krisztus még üldözött iránt is udvarias volt. Igaz követőiben ugyanezen lélek lakozik mindenkor. Tekintsetek Pálra, midőn az az uralkodók elé vitetik. Agrippa előtt tartott beszéde a legragyogóbb példája az udvariasságnak és figyelmességnek. Az evangélium nem a külső udvariasságra tanít bennünket, mint aminő a világban divatos, hanem oly udvariasságra, amely őszinte szívből fakad.

Az illemnek külső ápolása még nem akadályozhat meg egy dacos és morgorva jellemet abban, hogy gyakran keserűséget ne okozzon környezetének. Amíg a saját ént tekintjük a fejtontosabb tárgynak, addig nem nyilatkozhatik meg áitaink igazi nemeslelkűség. A szeretet lakozzék szívünkben. Az igazi keresztyén minden cselekedé-

ket megáldani. Egyetlen pillanatra sem feledkezik meg rólnk. A legkellemetlenebb körülmények között is az ő szeretetében pihenünk s hozzá ragaszkodunk, jelenlétének érzése egy csendes, mely örömet nyújt nekünk. Krisztus kijelentette, hogy semmit sem tesz magától, hanem azt beszéli, amit az Atya mondott neki. „S aki engem küldött, az énvelem van. Az Atya nem hagy engem egyedül, mert én mindenkor azt cselekszem, ami neki kedves.“ Ján. 8, 28, 29.

Az Atya jelenléte vette körül Krisztust s mi sem történhetett vele azon kívül, amit a végtelen isteni szeretet a világ áldására megengedett. Ez volt az ő vigasztalásának forrása s a miénk is ezen igazság legyen. Akit Krisztus lelke hat át, az Krisztusban marad. Bármi jöjjön is rá, az mind az Üdvözítőtől ered, aki őt jelenlétével veszi körül. Isten akarata nélkül semmi sem nyulhat hozzá. Minden szenvedésünk és aggodalmunk, üldözés és nélkülözések, szóval minden, minden csak javunkra szolgálhat. Minden tapasztalat és életünknek minden körülménye Istennek munkásai, akik egy-egy menyei ajándékkal gazdagítják lelkünket.

Ne szóljátok gonoszait.

Ha fogalmunk lenne Isten hosszantűréséről, akkor sohasem vetemednénk arra, hogy másokat megvádoljunk, vagy elitéljünk. Mennyire csodálkoztak volna Krisztus társai, akik földi pályafutásán vele érintkeztek, ha mitátn vele megismerkedtek, gúncoskodásnak, vagy türelmetlenségnek szavalt hallották volna tőle. Ne feledjék

tének rugója a Mestere iránti végtelen szeretet. A Krisztus iránti végtelen, bensőséges szeretetének gyökereiből sarjad ki az embertársai iránti szeretet is. A szeretet már magában elég-séges arra, hogy kellemet, csiszoltságot és illedelmes magatartást biztosítson az embernek. Nemesbíti az arc-vonásokat és nyájassá teszi a hangot; felemeli és nemesbíti az ember egész lényét.

Kicsi dolgok fontossága.

Az élet rendszeren nem nagy áldozatokból, hanem apró, jelentéktelennek látszó dolgokból áll. Az apró dolgok, miket alig méltatunk figyelemre, csempészik be életünkbe a jót vagy rosszat. Ha kicsi megpróbáltatásokban, miket semmibe sem vesszünk, s amelyeknek tényleg nincs nagy horderejük, meg nem állunk, ezzel jellemünket meggyengítjük s amidón a nagyobb, életbevágó kísértések, vagy megpróbáltatások bekövetkeznek, készületlenül találunk bennünket. Csak ha a mindennapi megpróbáltatások között is állandóan alapelvünk értelmében járunk el, nyerhetjük, elégséges erőt ahhoz, hogy a legveszedelmesebb tegnehezebb körülmények között is megálljunk helyünket és áthatatosaknak és hűveknek találjassunk.

Önfegyelmezés.

Mi sohasem vagyunk egyedül. Né-
künk van egy társunk, ki velünk van
s ki bennünket mindenhoza elkísér,
akár akarjuk, akár nem. Gondoljatok
arra, hogy bárhol vagytok és bármit

cselekedtek, Isten veletek van. Semmi sem kerül el figyelmet, amit cseleked-
szünek. mondunk, vagy gondolunk.
Minden szavatoknak, minden egyes
cselekedeteknek van egy tanúja, —
a szentséges, a bünt gyűlöli Isten.
Gondoljatok mindig órá, mielőtt bá-
mit szólnátok, vagy cselekednétek.
Mint kereszténynek, tagjai vagytok a
királyi családnak, a mennyei király
gyermekai vagytok. Ne szóljatok és
tegyetek semmit, ami megbecszteleni-
hetné azt a jó nevet, amelyről nevez-
tetek. (Jak. 2, 7.)

Szemléljétek az isten-emberi jelle-
met és kérdézzétek állandóan: Vajon
mit tenne Jézus az én helyemben?
Ez legyen zsinórmértéke a mi köte-
lességeinknek. Nyomósabb ok nélkül
ne menjetek olyanokká a társaságba,
akik meg akarnak benneteket ingami
abbeli elhatározásokban, hogy min-
denkor, minden körülmények között
csak az igazat és jót cselekedjétek,
akik készek lennének lelkiismereteket
meggyengíteni és beszeunyozni. Ide-
genek között, utcán, vagy vonaton
sohase tegyetek olyasmit, ami a hely-
telenség, vagy igazságtalanság legki-
sebb látszatával is bírna. Tegyetek
azonban mindennap úgy és töreked-
jétek arra, hogy az életet, amit Jézus
önvérvél váltott meg, javítsátok, azt
széppé és nemessé tegyétek.

Cselekedjétek mindig alapelvek ér-
telmében, sohasem pillanatnyi befolyá-
sok hatása alatt. Mérsékeljétek termé-
szetetek hevesességét nyájassággal és
türelemmel. Ne áldozatok a könnyel-
műségnek és hiábavalóságnak soha-
sem. Ne engedjétek, hogy ajaktokról
egy közönséges tréfa hangozzék el. A
gondolatok ide-oda való csapongásait

se engedjük meg. Meg kell őket fékez-
nünk és a krisztusi engedelmisségnek
kell őket alávetnünk. Irányítsuk őket
a legszentebb dolgokra. Akkor Krisz-
tus kegyelme által tiszták és igazak
maradnak.

A tiszta gondolatoknak nemesbítő
hatása van. A helyes gondolkodás
biztosítja elsősorban az egyes lelkek
biztonságát. Minden ember olyan,
mint ahogy szívében gondolkodik. Az
önuralom erejét gyakorlat által fokoz-
hatjuk. Amit először nehéznek találunk,
később könnyűvé válik a folytonos
gyakorlat által s a helyes gondolko-
dás és helyes cselekvés szokásunkká
váltik. Ha akarjuk, módunkban áll
mindattól elfordulni, ami alacsony és
nemtelen és magasabb erkölcsi szín-
vonatra emelkedhetünk. Oly emberekké
lehetünk, kiket az emberek becsülnék
s akiket Isten is szeret.

Isaóra 1920. június 5-én.

Dicsőret, bátorítás. (Whitene.)

Ápoljátok azt a szokást, hogy jót
beszéljétek másokról. Időzzetek azok-
nak az embereknek a jó tulajdonsá-
gainál, akikkel érintkeztek s igyekez-
zelek semmit sem észrevenni hibáik-
ból és fogyatkozásaikból. Ha oly ki-
sértésnek vagytok kitéve, hogy afelett
panaszkodjatok, amit valaki mondott,
vagy elkövetett, igyekezzetek ehelyett
inkább egy dicsőretreméltó vonást ki-
emelni ezen ember életéből. Ápoljá-
tok a haládatosságot. Adjatok hálát
mindenekelőtt Istennek csodálatos sze-
reltetéért, amiért, hogy Krisztust ada
értünk, hogy életét megváltásunkért
feláldozá. Soha sem érdemes bajaink

felett töprengeni. Isten felszólít ben-
nünket, hogy uralmasságára és vég-
telen szeretetére gondoljunk, hogy há-
lával legyünk elfelve.

Komoly munkásoknak nincs ideje arra,
hogy mások hibáival foglalkozzanak.
Mások hibáiból és fogyatkozásaiból
mi nem élhetünk meg. A rágalom egy-
oly kettős átok, amely nagyobb suly-
lyal nehezedik a rágalmazóra, mint
arra, aki azt meghallgatja. Aki az egye-
netlenség és viszály magvát elveti,
halálos gyümölcsöket arat saját lelke
számára. Mások rossz tulajdonságai-
nak és hibáinak szemlélése rossz tu-
lajdonságokat fejleszt ki a szemlélő-
ben. Ha mások hibáinál időzünk s
azokat szemléljük, magunk is átválto-
zunk azoknak az embereknek képmá-
sára. Am hogyha Jézusra tekintünk,
ha az ő szeretetéről és tökéletes jel-
leméről beszélünk, akkor az ő képmá-
sára változunk át, azon fenséges esz-
ményi példakép szemlélése által, me-
lyet ő adott önmagában nekünk és
egy magasabb atmoszférába, Isten köz-
vetlen közelébe emeltetünk fel. Ha ott
időzünk, egy fény árad ki belőlünk,
amely mindazokat beragyogja és meg-
világítja akik velünk érintkeznek.

Ahelyett, hogy másokat bírálókat
és elitélnétek, inkább így szóljatok:
Nekem saját üdvösségemet kell meg-
szereznem. Ha azzal akarok együtt
dolgozni, aki a lelkeket meg akarja
menteni, akkor gondot kell viselnem
magamra. Minden rosszat el kell tá-
volítani életemből. Minden hibát le
kell győzőm. Krisztusban egy új te-
remtményé kell lennem. Akkor buzdi-
tós szavakkal bátoríthatok magam is
oly lelkeket, akik a gonosz ellen kü-
dennek. Mi nagyon különböznek va-

gyunk egymás iránt. Gyakran feledkezünk meg arról, hogy munkatársainknak erőre és buzdításra van szükségük. Figyeljetez arra, hogy őket érdeklődésekről biztosítsátok. Segítsetek nekik imáitokkal és tudassátok velük, hogy imádkoztok értük és sorsukat szíveteken hordjátok.

Türelem a tévelygők iránt.

Akik magukat Krisztus munkásainak nevezik, még nem biztos, hogy igazán azok. Azok között, akik az ő nevét viselik, de sőt azok között is, akik a munkásai közé számítanak, vannak olyanok, akik nem adják vissza híven jellemét. Nem engedik magukat alapelvei által vezettetni. Az ily munkások gyakran azokra is csüggesztő hatást gyakorolnak, akik fiatalok a munkában és a keresztyéni tapasztalatokban. De senki se engedje magát ezáltal megteveszteni. Krisztus egy tökéletes példát nyújtott nekünk Felszólít beállunk, hogy egyedül őt kövessük.

A konkoly az idők végezetéig együtt nő fel a tiszta búzával. Midőn a szőlőgák uruk becsüfete kedvéért arra kérték azt, hogy engedné meg nekik a gazt kigyomláni, az így felelt nekik: »Nem, nehogy a tiszta búzá is kitépődjen vele együtt. Hagyjátok őket együtt nőni egészen az aratásig.« Mát. 13, 29, 30.

Isten oly kegyelmes és ho-szantűrő, hogy türelemmel viseltetik a megkeményedett szívűek és a megátalkodottak iránt. Az Úr kiválasztott apostolai között volt Júdás is, az áruló. Vajon eldől-e az Úr, hogy mind a mai napig akadnak hányak, akik vágyai és munkásai között, vajjon el-

csüggeszen-e ez bennünket? Ha aki a szívet vizsgálla és ismerte oly türelemmel szenvedte el és hódol az, akiről tudta, hogy majd elárulja és kóhéranak kezére szolgáltatja, mily türelemmel hordjuk azokat a lelkeket, akikben hibák fogyatkozások vannak?

Még a legtöbbször hibával megvert emberek között sem akad Júdás-ha-onló. A tüzes, meggondolatlan öntelt Péter sokszor rosszabb felelt mint Júdás. Sokszor dobogta meg az Údvözítő. De mégis mily gazdag volt életmunkában a szolgálóban! Mily bizonyosságát nyújt ez Isten hatalmának és kegyelmének. Amennyire csak lehetséges, igyekezzünk mi is azok lenni embertársaink számára, ami Krisztus volt földi pályafutása folyamán tanítványai számára, midőn közöttük volt és velük beszélt.

Imaóra 1920. június 19-én.

Először is munkatársaitok között vizsgáljátok meg magatokat, mint misszionáriusok. Gyakran sok időt és munkába kerül, míg egy lelket megnyerhetünk Krisztusnak. De ha mégis sikerül azt a bűntől az igazsághoz téríteni, öröm van az argyalok között. Mit gondoltok, vajjon örülnek-e azon szolgálattelvő lelkék, ha látják, hogy mily közömbösen viselkednek veszendőbe menő lelkékkel szemben azok, akik magukat keresztényeknek nevezik? Ha Jézus is úgy bánná velünk, ahogy néha mi bánnak egymással, vajjon ki menekülne meg?

Gondoljátok arra, hogy nem áll

módotokban a szívetekben olvasni. Nem tudhatjátok, hogy mily indokok vittek rá egyeseket oly eljárásokra, amelyek előtettek vizsásának tünnek fel. Sokan vannak, akik nem részcsültek rendes nevelésben, akiknek jellegesen kiányos, akik nyersekek és szögletesek és minden tekintetben fonák embereknek látszanak. De Krisztus kegyelme ezeket is átalakíthatja. Ne lökjétek őket félre se ne taszítsátok őket a csüggedésbe azzal, hogy így szóljátok: »Te benned én csalódtam, többé tehát nem akarok megpróbálni a te segítségredre lenni.« Néhány hirtelen szó, amelyet esetleg ők maguk váltottak ki belőlünk, esetleg örökre elvágják a befolyásnak azon láncát, amely szívüket velünk összeköttetésben tarthatták volna.

Ha türelmesek tudunk mindenkivel szemben lenni, ha igazítás ellenére is meg tudjuk őrizni lelki nyugalmunkat, úgy ezzel többre megyünk, mint a legkésebb szavu bizonyítékokkal és a legünnepélyesebb kérelmekkel. Ha oly előnyökben és kiváltságokban részesültél, amik másoknak nem adhatók meg, úgy használj ezeket bölcsen és légy egy nyugodt és bölcs tanító.

Ha azt akarjátok, hogy a pecsét a légy viaszra olvashatóan nyomassék rá, akkor nem nyomjátok azt hirtelen rá, hanem ellenkezőleg, gyengéden és egyenletesen, szép lassan, ami által egy szép, tiszta nyomat nyertek. Csak a kegyelme hasonlón emberrel járhat az is. A keresztyéni befolyás állhatatosága az a hatalom, amely a hódítás sikerét biztosítja. A siker tehát attól függ, hogy mily állhatatoságot tanultottunk Krisztus jellemének kinyilatkoztatásában. Legyetek

segítségére a tévelygőknek azzal, hogy saját tapasztalataitokról beszélték nekik. Mondjátok el nekik, hogy ha komoly hibákat követtetek el, mily buzdítólag hatott rátok munkatársaitok barátságossága és buzdítása.

Az ítélet elközelülése sokasem áll módokban határozott meggyőződést szereznetek arról, hogy mily áldásos befolyást gyakoroltatok embertársaitokra, midőn barátságosság és türelmesek voltatok az összeférhetetlen, az ostobák és meltatlanok irányában. Ha azt tapasztaljuk, hogy egyesek árulást és halátlanságot, vagy hűtlenséget követnek el szent igazságok ellen, akkor annyira felzúgulunk néha, hogy készek vagyunk megvetésünket kifejezésre is juttatni. Ezt várják a hibásak, ők erre el vannak készülve. De a barátságosság elnézés meglepi őket, felébred, zú bennük a jobb érzelmeket és a vágyat egy nemesebb élet után.

»Atyámfiai, még ha elfogja is az embert valami bűn, ti lelkitek, igazítsátok utba az olyant az igazságnak lelkével, ügyeivén tenmagadra, hogy meg ne kísértessél te magad is. Egy-más terhet hordozzatok és úgy töltsetek be a Krisztus törvényét.« Gal. 6, 1, 2.

Akik magukat Isten gyermekeinek tekintik, gondoljanak arra, hogy mint az igazság hirdetői, minden fajta emberrel kénytelenek érintkezni. Érintkezniük kell finom és goromba, alázatos és büszke, vallásos és kétegykedő, művelt és tudatlan, gazdag és szegény emberekkel. Ezen különböző lelkeket nem lehet egyöntetűen kezelni. De mindnyájunknak szüksége van szeretetre és részvételre. Gondolataink finomodjanak és nemesedjenek az érint-

10
kezés által. Valamennyien egymásra vagyunk utalva és egymástól függünk mi emberek, kiket az emberiség kötelezte összefűz.

Függjön az egyik ember a másiktól,
A mester, a szolga és a barát!
Egymás segítségére van szükségük,
Hogy megálljanak az élet harcterén.
Nyújtunk egymásnak segítő kezet,
Füzzön össze bennünk a szeretet!

A mindennapi érintkezés által a kereszténység érintkezésbe jön a világgal. Mindazok, akik isteni világosságot nyertetek, tekintsetek legszentebb feladataitoknak, világosságot árasztani azoknak homályos útjára, kik még nem találtak meg az életnek és igazságnak útját. A befolyás amely tőlünk másokkal való érintkezésünk közben árad ki, legyen megszentelve Krisztus lelke által, hogy tévelygő lelkeket vezethessen Krisztushoz. Ne úgy rejtsük Krisztust a szívünkbe, mintha az egy oly becses drágaság lenne, melynek csak a tulajdonosa örvendhet. Legyen bennünk Krisztus egy élő vízforráshoz hasonló, amely felüdíti s életre ébreszti mindazokat, akikkel útjában érintkezik.

Misszióprogramok 1920. II. évnegyvedére.

1920. április 17-én.

(Az 1920. április 3-ára eső misszióprogram az I-ső számú „Evangéliumi munkás” 6. oldalon található).

Egy világraszóló üzenet.

1. Mi bízott ránk? Jel. 14, 6.
2. Mi kapcsolódik ezen üzenet hirdetéséhez? Jel. 14, 14.
3. Kinek hirdettessék az üzenet? Ésa. 49, 6.

4. Hány nép foglalták be a missziómegbízásban? Máté. 28, 19.

5. Mily kötelességet ismertek fel már az apostolok a maguk körfában? Ap. csel. 13, 46.

6. Mily messzire világítson lámpánk? Ap. csel. 13, 46.

7. Mért van a pogányoknak különösen szükségük ezen világosságra? Máté 4, 16.

8. Mint Isten gyermekeire, mily feladat hárul ránk általában? Ez. 3, 17-19.

9. Mily kötelezettség hárul ránk különösen a pogányok irányában? Máté. 24, 45.

10. Mi lesz a mi jutalmunk ezen hűségért? Máté 24, 46, 47.
Könyörögjünk az Urhoz, hogy tartsa fenn az igazi missziószelemet népünk között a legnehezebb időkben is.

Misszióprogram 1920. május 1-én.

Az üzenet tartalma.

1. Mit láttak a napkeleti országokból jött bölcsek? Máté 2, 2a.
2. Mily vágyakozás ébredt fel erre bennük? Máté 2, 2b.
3. Mit akar Krisztus a pogányokhoz vinni? Ésa. 42, 1.
4. Mit jelentene, ha a pogányokhoz csak kulturát és civilizációt vinnének, ahelyett, hogy vágyaikat kielégítenék? Máté 7, 9, 10.
5. Mit kellett a négyeknek az utolsó években ezen hatalmas civilizációtól tapasztalniok, ha az Krisztus nélkül marad? Ésa. 64, 5.
6. Mért hasonlítanak ezen dolgok a ruhához? Máté 23, 25-28.

7. Milyre hasonlít ezzel szemben a mi keresztényiségünk és üzenetünk? Máté. 13, 33.

8. Hová kell Krisztusnak, aki üzenetünk tartalma, s aki a kovászhoz hasonlít, jutnia? Kol. 1, 27; Jel. 3, 20.

9. Hogy vihetjük a pogányoknak ezen kovászt? Róm. 10, 14, 15.

10. Mi volt Pál különös törekvése? Róm. 15, 20.

Könyörögjünk, hogy Krisztus maradjon a mi üzenetünk alfája és omegája, azaz kezdete és vége.

Misszióprogram 1920. május 15-én.

Mily felelősség hárul ránk, mint az üzenet hirdetőire?

1. Mi utasította a pogányokat Krisztushoz? Máté 2, 2.
2. Mily csillagot kell ma is követni a pogány világnak, azaz, mely homályosabb kinyilatkoztatásra figyelniök? Róm. 2, 14, 15.
3. Mily plőnyben vagyunk mi velük szemben? Róm. 3, 1, 2; Zsolt. 119, 6, 24, 50, 92, 165.
4. Ezen ige alapján mit tudott Heródes is megmutatni a pogányoknak? Máté 2, 8.
5. Mily hatással volt ránézve ezen felismerés? Máté. 2, 3.
6. Mily emberekhez tartozott ezen misszionárius is? 2. Tim. 3, 5.
7. Mily intelem van ebben szármunkra, ha mi is Isten követői akarunk lenni? Énekek éneke 1, 6b.
8. Hol állit az irás egy pogányt mintaképül elénk? Máté 8, 10.

9. Mily reménységet táplálhatunk, magunkban, ha az evangélium hirdetői leszünk a pogány országokban is? Miről biztosít bennünket maga az Ur? Máté 8, 11.

10. Azon nagy előnyök következtében, melyben részesülünk, mily felelősség hárul ránk? Máté 25, 27.

Könyörögjünk, hogy Isten lelke általandóan emlékeztessen bennünket a ránk háruló felelősségre és ösztökéljen bennünket munkára és áldozatra.

Misszióprogram 1920. május 28-én.

Az ut szélén álló vak, a pogány világ symboluma.

1. Mi volt Bartimeus betegsége? Márk. 10, 46.
2. Mennyiben hasonlítottál a pogányokhoz? Máté 4, 16; Ján. 8, 12.
3. Mily ígért adatik az összes lelki vakoknak? Ján. 9, 39.
4. Mi volt Bartimeus gyógyulásának előfeltétele? Márk. 10, 47. (Az engedelmesség.)
5. Mily kötelezettséget hárít ezen tény ránk? Ésa. 62, 1, 2.
6. Hogy viselkedett a nép a vakkal szemben? Márk. 10, 48. Hasonló módon kísérlenek meg a pogányoknál is a fajkonok és az orvosok, hogy mindenkit vissza-riasszanak, aki csak az igazság után vágyakozik.
7. Visszahagyta-e riasztani magát a vak? Márk. 10, 48b.
8. Mily állapotban jött az Urhoz? 50. v.

9. Mivel akarja Krisztus mindazokat felruházni, akik hozzáfordulnak? Jel. 19, 8.

Könyörögjünk különösen négerjeinkért, hogy fajrokonai erőszakoskodásától és nemzetségük fenyegetésétől ne hagyják magukat megrettenteni, hanem úgy jöjjenek Krisztushoz, amint vannak.

Misszióprogram 1920. június 12-én

A macedóni kiáltás.

1. Mily kiáltást hallott Pál látomásában. Ap. csel. 16, 9.
2. Miről győződött meg ennek következtében? 10. vers.
3. Hogy mutatta be a szentlélek a macedóniai pogányokat? 9. v. (Mint akik erősen vagyakoznak az evangélium után).
4. Az isteni elhívás ellenére is, mi volt a két misszionáriusnak első tapasztalata hivatalában? 27, 28. v.
5. Vajon Pál és Silás meg hagyta magát ingatni azon hitében, hogy Macedóniában őszintén vagyakoznak az evangélium után, azért mert a lakosság ellenséges indulattal viseltetett velük szemben? Vajon felhasználták-e az első kínálkozó alkalmat az elutazásra? 28. v.
6. Isten kijelentése szerint a pogányok is várakoznak törvényére és evangéliumára. Ennek ellenére mégis elutasítják az első pillanatban az ige hirdetőjét. Pál példája alapján csak mily módon lehetséges ezen akadályt, amely a legalkalmasabb arra,

hogy elcsüggedjünk, legyőzzük 25. v.

7. Mi történik csakhamar? 26b.
8. Van-e okuk a pogányoknak, hogy ámbár sokszor csak öntudatlanul a megváltás után sóvárogjanak? Róm. 1, 23, 25, 28.

Ima összes munkásaink, akik pogány misszióterületeken fáradoznak az igazság terjesztéséért, hogy ha macedóniai kiáltást hallják, a leggyorsabb áldozatok árára is készek legyenek azt követni.

Misszióprogram 1920. június 26-án.

Jézus misszióterve.

A következő jelenet kevéssel Jézus mennybemenetelét után játszódott le és Jézus komolyan és hosszasan beszélgetnek egymással. Így szól hozzá Gábritel: Mester nemde: te az egész emberiséget hallál meg? Igen, felelté Jézus méltóságát teljesen és nyugodtan. Bizonyára sokat szenvedtél, folyton az angyal szavait. Sokat mondá Jézus a föld felé tekintve, miközben részvérad ki szavából és tekintetéből. Vajon tudja-e az egész emberiség, hogy te érettük meghaltál? — folytatja az angyal. Az egész emberiség még nem, egyelőre csak kevesen tudják Palestinában, de gondoskodtam távozásom előtt, hogy az egész világ tudomást szerezzen róla. Kiválasztottam magamnak Pétert, Jánost, Jakabot és Andrászt és meghagytam nekik, hogy a létefeladatuknak tekintsek, hogy a megváltás örömhírét környezővilágra közöljék s hogy azok ismét másokkal s így tovább egészen a föld fel-

sebb határáig. Az angyal komoran elgondolkodva szólt a Mesterhez: Mester nem gondoltál-e arra, hogy a tanítványaid közül az egyik megfedelkezik parancsolatodról, a másik pedig bizonyos idő után beletárad a munkába, a harmadik pedig az élet nehézségei következtében nem ér rá arra, hogy a te halálodról és a megváltásról beszéljen az embereknek, akkor meghiusul az egész munka? Nem teftél-e egyéb óvintézkedést? — Krisztus határozottan felel neki: „Nem, ezt teljesen elégségesnek találom, mert én egész bizonyosan számitok rájuk!”

KÜLÖNFÉLÉK.

Az udvariasság becse.

Az udvariasság becse nincs eléggé méltányolva. Soknak, kik szívükben bírnak nyájassággal, hiányzik a magaviseletükben a nyájasság. Soknak, kik méltóságuk és becsületességük által tisztelet költének fel maguk iránt, hiányzik a jókedv. Ez karos befolyással van nemcsak saját örömiük és boldogságukra, hanem a mások iránti szolgálataikra is.

Az udvariasság csupán megmondolatlanságból az életnek legjobb és legszebb tapasztalatait sokszor feláldozzák.

Az igazi udvariasságot nem lehet csupán az illemszabályok betartása által eltanulni. Az illedelmes magaviseletre kell figyelemmel lennünk minden időben. Az igazi udvariasság nem tekint a származásra, nem ismer elkülönbséget. Önbecsülésre, az ember méltóságának mint ember való részletére, az egész emberiség, mint

testvérség minden egyes tagjának becsülésére tanít az udvariasság.

Az igazi udvariasság fősumája a mások iránti figyelem, kimélet. Nem ér semmit az ugynevezett műveltség, mely az ifjúságot nem tanítja arra, hogy szüleit iránt tisztelettel legyenek, előnyeiket becsüljék, gyengéjüket türelemmel viseljék és minden helyzetükben segítségükre legyenek; hogy figyelmesek és gyöngédek, adakozók és szolgálataikszek legyenek úgy a fiatalok, mint az idősek iránt szerencsétlen helyzetükben és udvariasak mindenki irányában.

A gondolatok és magaviselet nemesítését inkább az isteni Tanító iskolájában, mint szabályok betartása által lehet eltanulni. Ha a szívet az Ő szeretete hatja át, akkor a jellem is úgy nemesedik, hogy az Ővéhez hasonlónak lesz. Az ilyen nevelés mennyből eredő méltósággal és illedelmességgel iránti érzéssel ajándékoz meg. Továbbá egyenletes hangulatot nyerünk ezen nevelés által és oly barátságos, nyájias magaviseletet, mely a modern társadalom mesterséges csiszoltságával össze sem hasonlítható.

A Biblia lelkünkre köti az udvariasságot és több példát hoz fel az önzetlen lelkülettről, a nemes jóságról, a megnyerő modorról, melyek az igazi udvariasságot jellemelik. Ezek visszafütköződései Krisztus jellemének. Minden udvariasság és figyelemesség a világban, sőt azok között is, kik Krisztus nevét nem valják, Ő tőle ered. Jézus szeretné, hogy ezca jellemvonások gyermekeiben tökéletesen tükröződjenek vissza. Az Ő célja az, hogy az emberek mi bennünk az Ő szépségét lássák.

E. G. White

Légy mintaképi!

Azon tulajdonságok között, melyekben a „becsületes és feddhetetlen” munkás a hívőknek példaképül szolgáljon, az „életmód” is fel van sorolva. A külső kötelezettségeknek egész sorozata van, melyek mely és benső jelentőséget nyernek a mi részünkre és erős nevelésszervező vállalkozásnak, ha azokat az önművelés feladatavá tesszük. Ehhez tartozik a pontosság.

Ez új vonzóerővel fog birni részünkre, ha azt akarat-gyakorlásnak tanuljuk tekinteni és pedig a körülmények elleni harc gyakorlásában. Hogyan tanuljuk meg annak művészetét, hogy a napi események és körülmények bennünket ne uraltassanak? Akár erősek, akár gyengék vagyunk jellemünkben, törekedjünk mindinkább megérteni, tanulni a mindennapi életben előforduló kicsinyiségek nevelő erejét a magunk részére felhasználni. Eppen a pontosság az, mely kiválóan hathatós segítség ezen irányban. Ezt úgy tanuljuk meg legkönnyebben, ha a pontatlanság okait szemünk elé idézzük. Mi természetesen mindig találunk kifogást, ha elkésünk. De ha egyszer a dolgoknak a mélyébe hatolunk, egy kevés önismeret mellett is belátjuk, hogy tulajdonképpen nem elhetünk kifogással, ha pontatlanok vagyunk. Akinek lelkiismeretbeli dolga, hogy ígéreteit és megbeszéléseit pontosan betartsa, az mindig az előreláthatatlan akadályoknak mozgási területet teremt. Ha az idő elérkezett, mely többé nem a mi, hanem a mások iránti kötelességeinké, akkor úrgalmatlanul abba kell hagynunk a saját

munkánkat, szórakozásunkat, tanulmányozásunkat, a látogatásainkat, elbucsuozásunkat, minden találkozási alkalmunkat, hogy az utolsó pillanatban egy leszakadt gomb, tisztán cipő, pecsételés kabát, stb. vissza ne tartson igéretünk betartásától.

Ha a pontosságban magunkat gyakoroljuk, úgy belátjuk, hogy kicsiny rókák azok, melyek a szűk „pusztítják” és hogy az ilyen pontosság világos képe a mi életünk alakulásának általában, amelytől sem jobbra, sem balra magunkat elterelni hagyni nem szabad, hanem a kicsiny dolgokban is hűségességekben zonyulni.

Ha a pontosságot közelebbről szemléljük, úgy felfedezzük, hogy annak nemcsak személyes erélyünkkel (energia) van dolga és az nemcsak jellemünk képét mutatja, hanem azáltal is kímélet, megbízhatóság és felebaráti szeretet iránti érzékünk lesz gyakorolva és élesítve.

Mint Istennek gyermekei és munkásai gyakoroljuk magunkat ebben az Úrért, hogy a pontosságban is példaképek lehessünk!

A hetven tanítvány missziója.

Luk. 10. 1-24.
E. G. White.

Krisztus tanítói munkájában az utolsó napok legnagyobb részét Peraeában a Jordántól keletre fekvő tartományban töltötte el.

A néptömeg követte őt ezen a he-

lyen is, mint midőn Galileában lépett fel, mint tanító és több előbbi tanításait ismételte.

Midőn a 12 tanítványt kiküldötte, választa az Úr másokat is, hetvenet és alküldötte azokat kettőnként az ő szolgálja előtti, minden városba és helyre, ahova ő menendő valak. Ezen tanítványok egy bizonyos ideig nála voltak, mely alatt őket munkájokra előkészíté. Midőn a tizenkettő az első önálló missziómunkájára kiküldetett, az Úr Galileán át vezető útjában más tanítványokat gyűjtte maga körül. Így az Úrral való benső összeköttetés és a közvetlen személyes tanítás előnyeit élvezték. Végre ezen nagyobb sereg is annyira jutott, hogy mint önálló munkások a munkába küldhetőek voltak.

Midőn Jézus őket kiküldötte, úgy nekik is, mint a tizenkettőnek, különösen azt kötötte szívére, hogy ne tolakodjanak ott, ahol nem szívesen látják őket. „Vaiamely városba pedig bementek és titeket be nem fogadnak”, mondja Ő, „annak utcáira kimenvén, ezt mondjátok: Még a port is, amely reánk ragadt a ti városokból, itt köztetek letöröljük; mindazáltal ez legyen tudotokra, hogy az Isten országa elközelített hozzátok.” Nemcsak nehezítést, hanem csak azért, hogy azok lássák, mily rossz dolog az, ha az Úrnak az Ő szolgáit által küldött üzenetét visszautasítják. Az Úr szolgáit magunktól elszakítani annyi, mint Krisztust magát elvetni.

„Mondom pedig néktek, mondja tovább Jézus, „hogy a Sodomabeliek állapota tűrhetőbb lesz ama napon,

hogy nem azé a városé”. Ekkor mindazon galileai városokra gondolt, ahol oly sokáig tanított és mely megindultsággal felkiáltta: „Jaj néked Korazin! Jaj néked Betáaida! mert ha Tirusban és Sidonban lettek volna azok a csodák, melyek te benned lőnek, régen zsákban és hamuban űlve megtértek volna. Hanem Tirusnak és Sidonnak tűrhetőbb állapot lesz az itéletkor, hogynem néktek. És te Kapernaum, mely mind az égig felmagasztaltattál, a pokolig fogsz lealáztatni”.

Ezen forgalmas városoknak a galileai tenger partján gazdagon lett felajánlva az égnek áldása. Naponként jött ment közöttük az ítéletnek fejédelme. Istennek dicsősége, melyet királyok és fejedelmek kívántak látni, a népnek lett nyilvánvalóvá, mely az Údvözítőt követte, azonban ez vonatkozott a mennyei ajándékok elfogadására.

Az írástudók intették a népet, hogy ezen idegenszerű tanítónak új tanait el ne fogadják, mert elméletei és cselekedetei ellentmondanak az ő atyják tanításainak. A nép a papok és farizeusok szavainak hitt, ahelyett, hogy ő maga kutatta volna Istennek szavait. Isten helyett papjait és vezetőit tisztelte és az igazságot elutasította, hogy saját hagyományainak adja, hogy nagyobb hitelt. Sokan benyomást, sőt sokan meggyőződést is szereztek Krisztus tanairól, de mivel meggyőződésüket nem követte a cselekedet, nem számlálhatták az Ő serege közé. Sátán semmit sem hagyott megkíséreltlenül, hogy a világosság sötétségnek láttassék. Így sokan elutasították az igazságot, mely lelküket menthette volna.

Az örökké igaz ezt mondja: „Imé az ajtó előtt állok és zörgetek”. Jel. 3, 20. Minden intés, minden szemrehányás, minden kérés Istennek szavai-ban vagy az Ő hírnökei által kopogtatás szívünk ajtaján. Ez Jézusnak hangja, mely bebocsátást kér. Minden egyes kopogás által, melyet figyelmen kívül hagyunk, a megnyitásnak lehetősége kétségsébb lesz. A Szentléleknek befolyása, melyet ma visszautasítunk, holnap már nem oly erős. A szív elveszti felfogó képességét és nincs hajlama az élet rövidségének és az azt követő örökkévalóságnak tudomásul vételére. Az itéletnél való kárkoztatásunk nem azon tényről lesz függővé téve, hogy tévedtünk, hanem attól, hogy vajjon elmulasztottuk-e a mennyből küldött alkalmakat, melyek az igazságot akarták nekünk hozni.

Küldetésük hitelesítésére, mint a tizenkettő, egy a hetven tanítvány is természetfölötti képességeket nyert az Úrtól. Midőn munkájukat elvégezték, örömmel tértek vissza és mondták: Uram, még az ördögök is engednek nekünk a te neved által! Jézus pedig felele nekik: „Látám a sántát, mint a villámot lehullani az égből”.

Ezóta Krisztus követői a Sántát legyőzött ellenségüknek tekinthetik. Ő érettek a kereszten kellett Jézusnak a győzelmet megszereznie. Ő azt kívánta, hogy ezen győzelmet a magukévé tegyék. „Imé”, mondja Ő, „adok néktek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellen-ségnek minden erején; és semmi nem árthat néktek”.

Vannak keresztyének, akik egészben túl sokat tartanak és beszélnek Sántán

erejéről. Ők emellett ellenséggükre gondolnak, imádkoznak végette, beszélnek feőle és szemükben mindig-káb nagyobb és hatalmasabb lesz. Bizonyára egy hatalmas lény Sántán, de hála legyen az Úrnak, van egy hatalmasabb Megmentőnk, ki kiváltja a gonoszt a mennyből. Sántán ott áll, ha az ő hatalmát rendkívül nagyra tartjuk. De miért nem beszélünk inkább Jézusról, miért nem dicsejtünk inkább az Ő hatalmát és szeretetét?

Az ígértnek szívaványa, mely Istennék trónját a magasságban körülveszi, örökre annak, hogy „ugy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött fiát adta, hogy valaki hiszen Ő benne, el ne vesszen, hanem örökélete legyen”. Ján. 3, 16. Az egész világ előtt bizonyosságot tesz arról, hogy Isten az Ő népét, melynek minden gonomság ellen meg kell állania a harcot, soha el nem felejtí. A mi részünkre pedig az erőnek és oltalomnak biztosítéka, amíg Istennek trónja fennáll.

„Evangeliumi munkás”

Megjelenik negyedévenként.

Kiadja:

A vallásos iratok nemzetközi kiadóhivatala
Budapesten.

I., Krisztina-körút 167.

Amerika részére: Review & Herald Publ. Assn.,
New-York City, 32. Union Square East

Nyomatott Munkát Miksa kőnyomtatásban,
Budapest, VI., Podmaniczky-utca 41.

Evangeliumi munkás.

„Mindenkét az ő jutalmát veszi az ő munkája szerint”, 1. Kor. 3, 8.

Budapest, 1920.

3. szám.

XIII. évfolyam.

Megjelenik minden negyedévben.

Misszióprogram 1920. III. évnegyedére.

Misszióóra 1920 július 10.

A misszióelőljárókhöz!

Értesüléstünk szerint, egyes helyeken a testvérek téves fogalommal bírnak a misszióprogram helyes alkalmazásáról. Nincsenek teljesen tisztában azzal, hogy mi készített bennünket a misszióprogramok kiadására és így azt sem tudhatják teljesen, mik képezik azoknak valódi célját. Így történnik meg, hogy sok misszióelőljáró egyszerűen leolvassa a kérdéseket s azt véli, hogy ezzel már teljesen eleget tett előljárói kötelezettségeinek.

A misszióprogramok kiadására az készített bennünket, hogy sok misszióelőljáró testvér fordult hozzánk azon kéréssel, hogy neki utmutással és segítséggel szolgáljunk a misszió órák vezetésében. Ezt célozzák misszió-programjaink. Csak úgy mint a szombatiskolai leckék is csupán anyagot akarnak nyújtani a szombatiskola vezetőinek a tanítás vezetésére. Azonban valamin a szombatiskolai tanító nem tesz eleget kötelezettségeinek, ha egyszerűen leolvassa a kérdéseket, úgy a misszió előljáró sem. A kérdéseknek sem ott, sem itt nem az a célja, hogy azokat leolvassák, hanem csupán csak az, hogy segítségül szolgáljanak az órák megtartására. A kérdéseket az előljáróknak meg kell beszélni. Egy 20—25 perces tárgyaláson meg kell beszélni. A gyűlekezetben a kérdések gerincét. Az előljárónak természetesen nem kell a kérdések nyújtotta anyaggal, hanem egész bátran kapcsolódnunk szabadtságban áll az előljárónak egyes kérdéseire, vagy ha azokat feleslegesen találja előadásához, vagy elterjeszti. A kérdések megbeszélését egy tapasztalati alapon kell adassék a misszióegyesület tagjainak a ztálataikról beszámolni.